

[Stensballe.]

vendighed er fuldt ud anerkendt i Loven; det fremgaar af § 4, hvorefter de i Loven om den faste Voldgiftsret omhandlede kollektive Aftaler ikke berøres af Loven.

En saadan Tale, som den højtærede Handelsminister holdt i Dag, har vi hørt, hver Gang Sagen har været drøftet, enten forud for Lovens Gennemførelse eller senere, naar Forslag om dens Ophævelse var til Behandling. Ganske vist er den højtærede Minister ikke faret ud med en saadan Kraft, som vi har hørt tidligere fra hans Partis Side, men hans Begrundelse var den samme, som vi før har hørt. Jeg kan imidlertid ikke indse, at den fremførte Begrundelse er tilstrækkelig til at ophæve Loven. De Domme, jeg kender, og det er ikke saa faa, begrundet ikke Lovens Ophævelse, idet der har dannet sig en fast Retspraksis, hvad en Sammenligning af de fældede Domme viser. Den højtærede Minister siger, at Loven føles som rettet mod Arbejdernes Organisationer. Men hvorfor gør den det? Det gør den, fordi der fra Socialdemokratiets Side hele Tiden under Behandlingen paa Rigsdagen og efter Lovens Vedtagelse har været agiteret saa stærkt imod Loven, at det efterhaanden ligefrem er blevet Religion inden for de organiserede Arbejderes Kreds, at Loven er rettet specielt mod dem. Baade den højtærede Handelsminister og det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds udtalte, at ogsaa Arbejdsgiverforeningen var imod Loven. Jeg ved nok, at der inden for Arbejdsgiverforeningen var visse Betænkeligheder i sin Tid forud for Lovens Vedtagelse, men jeg har aldrig set noget om, at Arbejdsgiverforeningen som saadan har udtalt sig imod Loven.

De Forhandlinger, der er ført i det andet høje Ting, viser, at der ikke har kunnet nævnes et eneste Eksempel paa alle de gyselige Ting, som de socialdemokratiske Politikere forud for Lovens Vedtagelse forudsaa. Jeg for mit Vedkommende synes, at de Forhaabninger, som jeg gav Udtryk for ved Fremsættelsen af Lovforslaget i dette høje Ting, fuldt ud er gaaet i Opfyldelse. Jeg ved, at der i det andet høje Ting har været fremlagt et ret stort Materiale, fremskaffet af den højtærede Handelsminister, et Materiale, som omfattede ikke alene de Domme, der var afsagt indtil 1931—32, og som, saa vidt jeg erindrer, allerede var fremme i dette høje Ting under Udvalgsbehandlingen dengang, men adskilligt derudover. Jeg gaar ud fra, at den højtærede Minister vil give det Landstingsudvalg, som jeg agter at foreslaa nedsat efter Lovforslagets første

Behandling, det samme Materiale, eller om muligt endnu mere, for at Udvalget kan sætte sig nøje ind i de afsagte Domme. Jeg mener, at der, som det var at vente, er skabt en god og sund Retspraksis gennem denne Lov, og skal Loven ophæves nu, hvad den jo nok bliver, naar Socialdemokraterne og det radikale Parti er enige derom, vil der blive tilvejebragt et tomt Rum i Lovgivningen paa et uhyre vigtigt Omraade. Jeg konstaterer imidlertid her, at dette sker af agitoriske Grunde, at det ikke tjener saglige politiske Formaal.

Hvad der skal i Stedet for denne Lov, ved vi efter de Udtalelser, der er faldet her i Dag. Der skal intet i Stedet. Den højtærede Minister henviste til, at der findes Beskyttelsesregler i de forskellige Dele af vor Lovgivning, han henviste til Bestemmelser i Straffeloven og den almindelige Erstatningsregel, ligesom han gjorde det i Folketinget. Jeg kan ikke indse, at det kan erstatte den gældende Lov, thi det vil jo sige, at vi føres tilbage til den Lovgivning, der fandtes forud for 1929, og som efter min Opfattelse kun mangelfuldt værnede den enkelte, værnede de faa mod Organisationerne og mod de større og de store Sammenlutninger. Jeg mener, det maa erkendes, at den frie Adgang for danske Borgere til Arbejde og til Erhverv Gang paa Gang er blevet knægtet, ikke mindst af Organisationer, der har etableret Monopol paa Arbejdsydelse. Jeg vil i hvert Fald gerne have en nøjere Forklaring paa, hvordan de Bestemmelser, der eksisterer i Lovgivningen, naar denne Lov ophæves, skal kunne virke paa tilsvarende Maade beskyttende som den nuværende Lov.

Det forekommer mig derfor, at den Argumentation, som den højtærede Minister har ført, er ret luftig, og den har overhovedet ikke gjort noget større Indtryk paa mig. Derimod blev der i det andet høje Ting fremført en anden Argumentation, som har gjort adskilligt mere Indtryk paa mig. Det kommunistiske Medlem af Folketinget Hr. Alfred Jensen argumenterede ganske anderledes og paa en Maade, der var vel egnet til at aabne Øjnene paa os med Hensyn til, hvorfor Fagforeningerne for enhver Pris vil have Loven bort og nu har tvunget Regeringen, Socialdemokraterne og Radikale, til at gennemføre dens Ophævelse. Jeg henviser til, hvad dette Medlem af Folketinget siger paa Sp. 925 i Folketingstidende:

„Det har været saaledes, at de Bestemmelser, som Fagforeningerne har vedtaget, har kunnet brydes af enkelte Medlemmer, uden at man fra Fagforeninger-